

Az imádság ereje

2009. November 23.

Igehirdetés, Bikádi László, Hajmáskér, 2009 11 08

Urunk és Istenünk, köszönjük néked, hogy itt lehetünk a Te szent hajlékodban, s hogy szólhatunk hozzád! Szólhatunk, mégpedig abban a hitben, hogy Te meghallod a mi kéréseinket, s eljutnak hozzád dicsőítésünk szavai is. Urunk engedd, hogy mi mindig tudjunk hittel fordulni és megállni szent színed előtt. Hisz oly fontos nekünk, hogy lássuk, kezdedben van az életünk, hogy nem a sors, nem a vakszerencse, hanem egy gondviselő Atya, egy hűséges Úr az, aki gondot visel ránk. Áldd meg hát most is a mi együttlétünket, s add nekünk igéd tanító szavát. Hogy legyünk általa bölcsőbbek, s a Te Szent Lelked, hogy plántáljon hűséget szívünkbe, hogy amint tanultuk, meg is tudjuk cselekedni, a Te Szent Fiad nevében. Ámen!

Kedves Testvéreim! Így szól hozzánk Istennek igéje Jakab leveléből, annak 5. részéből, a 13-tól a 25.-ig terjedő versekből.

„Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozték! Öröme van-e valakinek? Énekeljen dicséretet! Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer. Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének. Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig. Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését. Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.” (Jak 5,13-25)

Kedves Testvéreim! Az imádság ereje olyan, amiről gyakran beszélünk, amiről hisszük és valljuk, hogy mindenkinek felett való, de valljuk meg őszintén, az ember, ha kérnek tőle egy felsorolást, arról, hogy mit kell csinálni, hogy elérjen egy célt, nagyon ritkán mondja ki azt hogy, először imádkozni, és legvégül imádkozni, s miközben dolgozom, aközben is azt teszem a legjobban, ha imádkozom azon, hogy jót és jól cselekedjek.

Jakab levelének utolsó része, záró része az, ami arról tesz bizonyosságot, amit az Ószövetségi részben, Sámuel születésének körülményeiről olvastunk, hogy Anna is imádkozott az Úrhoz, felajánlást tett az Úrnak, nem is kis dolgot ajánlott fel. S az Isten megcselekedte mindazt, amit kért tőle ez az asszony.

Jakab nem véletlenül Illésre hivatkozik, – aki a zsidók számára az egyik legfontosabb példakép lett, a leggyakrabban emlegetett próféta – hogy lám, ő is csak olyan ember volt, mint a többi, mégis, amikor hittel fordult az Úrhoz, akkor az Isten megadta neki, amit kért.

Buzdítás Jakab levele 2000 esztendő távolából. Buzdítás nekünk, akik egy olyan világban élünk, ahol nagyon gyakran mondjuk azt, hogy, bízzál Istenben, de tartsd szárazon a puskaport. Bízzál Istenben, de azért ne felejtse el megtenni mindazt, amit te a magad erejéből megtehetsz. Nincs is ezzel baj, csupán csak az, hogy a XX.-XXI. század embere megfordította a sorrendet. Először beszél a munkáról és utána az Istenről.

Úgy beszélünk, és úgy gondolkodunk, mintha az imádság helye csak a templom lenne. Mintha imádkozni csak itt, és sehol máshol nem kellene, és nem lehetne. És mintha csak bizonyos embereknek lenne csak az a feladata, hogy imádkozzon.

Biztos ti is hallottatok már ilyen mondatokat fiatal emberek szájából: jó, maga csak imádkozzon, mama! Vagy: menjenek el a templomba, és imádkozzanak azért, hogy valami sikerüljön! És hányszor előfordul az, hogy az ember nekiesik a munkájának, elkezd végezni, és csak menet közben, mikor valami nem úgy sikerül, ahogyan ő szeretné, és akkor kezd el gondolkodni, és akkor szólal meg, hogy: jaj, Uram Isten, hát akkor most segíts egy kicsit!

Mit mond Jakab? Először is két állapotot állít szembe egymással. „Szenved-e valaki közöttetek?” és „Öröme van-e valakinek?”

Mert aki szenved, imádkozzon. Akinek öröme van, énekeljen dicséretet. Tulajdonképpen ugyan arról van szó. Hiszen a mi zsolotáréneklésünk nem más, mint dalban elmondott imádság. Közösén, Istenhez fordulás, ami arról szól, hogy megvalljuk neki, hogy bizony-bizony mennyire szükségünk van Rá, és bizony-bizony mennyire hűségesek kívánunk maradni az Ő igéjéhez.

Egy más ember szavaival, zenével körítve, hogy talán a mi szívünk, és a körülöttünk élők szívét is jobban meghassza a mi vallomásunk, mondjuk el Istennek mit is gondolunk róla, milyen hálások is vagyunk neki.

Ugyan akkor, Kedves Testvéreim, láthatjuk azt napról napra, hogy az imádságban azért mégis mintha fogyatkozna a hitünk.

Talán nem ismeretlen előttetek annak a két földművesnek a példája, akit gyakran találós kérdésként tesznek fel főként hittanosoknak, akik elmentek a templomba aszály idején, és imádkoztak az esőért. Mindegyik egyformán verte a mellét, mindegyik egyformán könyörgött az Istenhez, hogy adjon végre esőt. De hétfőn reggel csak az egyik ment ki, hogy kitakarítsa az esőelvezető árkokat, és hogy kirakja a hordót, amibe majd összegyűjti a ciszterna vizét.

S feltesszük a gyermekeknek a kérdést: melyiknek volt erősebb a hite? Természetesen annak, aki, bár még nem esett az eső, de már felkészült rá. Miért? Mert hitte, hogy az Isten meg fogja adni, a megfelelő pillanatban az esőt, az életet. Megad mindent, amire szükség van, de nekünk felkészültnek kell lenni ahhoz, hogy el is fogadjuk.

És valljuk meg őszintén, hányszor előfordul az, hogy szinte minket is meglepetésként ér az, amikor legtitkosabb vágyaink, azok a dolgok, amiért a legtöbbet imádkoztunk talán csendben, szobánk csöndességében, vagy a lefekvés előtt: „Uram Isten, csak történne így!” beteljesednek. S nem vagyunk rá felkészülve. Mert igazából imádkoztunk, imádkoztunk, mert azt tanultuk, hogy ez lesz az, ami majd működik, de néha magunk sem hisszük el, hogy amit kérünk, az megadatik. És hogyha hitből fakadóan kérjük, akkor az Isten előtt a mi kérésünk, meghallgatásra talál, akkor is, ha nem úgy teljesül, ahogy mi szeretnénk.

Mert azért valljuk meg azt is őszintén, mindannyiunknak talán közös tapasztalata életünk egy és más esetében, hogy az Úr Isten nem csak akkor tréfálja meg az embert, és nem csak akkor okoz nekünk nehéz perceket, amikor úgy gondoljuk, hogy nem cselekszi meg, nem teljesíti a kéréseinket, hanem bizony-bizony néha nehezebb az, mikor teljesül, amit kértünk.

Amikor úgy lesz, ahogy mi szeretnénk. S rájövünk, hogy talán nem is jót, és talán nem is jól kértük. Vagy nem is igazán azt akartuk, amit kértünk, mert csak tudatlanságunkban egy álmot, az ismeretlent kergettük.

És hányszor kérnek az emberek gazdagságot, és nem gondolnak rá, micsoda magány jár vele. Hányszor kérnek az emberek sikert, és nem veszik észre, hogy azok az emberek, akik nem osztoznak azon az egy pillanaton velünk, azok néha már meg sem tudják már érteni őket. Egy szakadék keletkezik köztünk.

Mennyire nem tudunk jól kérni. Miért? Azért, Kedves Testvéreim, mert nem próbáljuk a kéréseinket beleilleszteni az Istennek a rendjébe, az Isten törvényszerűségeibe.

Mert ha tovább megyünk, akkor mit mond? „Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte...”

Kedves Testvéreim! Mikor először olvastam évekkal ezelőtt ezt a mondatot, nem értettem, hogy miért pont a véneket. Aztán eltelt néhány év, és egy teológiai könyvben – ami igazából nem is annyira teológia, hanem az emberekről szól – szembesültem az igazsággal, hogy már az ókor embere is tudta, hogy az idős ember aki sokat tud már az életről, aki látott szépet és rosszat, könnyű és nehéz dolgokat, aki maga is átélt sok-sok betegséget, az tud igazán megérteni egy beteg embert. Méginkább valakit, aki talán a távozásra készül. És mindig olyant kell egymáshoz párosítani, akik a legjobban értik egymást. Fiatal a fiatal, öreg az öreget, beteg, aki már volt beteg. Aki már került olyan élethelyzetbe, s akitől el is fogadja a másik a vigasztaló szót. Mert lássuk be Testvéreim, nem ugyanannyit ér az egyikünk vigasztaló szava, mint a másiké.

Egy tapasztalt ember, aki sokat látott és sokat bizonyított, akinek a hite már megpróbáltatott, nem egyszer, nem kétszer, más súllyal nyom a latban, mint valaki, aki érkezik, s legyen mégoly lobogó is az ő hite, mégannyi újítással, vagy éppen mégannyira hűséggel teli a szíve a tradíciók iránt, egészen másként szólít meg minket.

Jakab levele számol ezzel. Azt mondja, hogy menjenek el azok az idősek, a gyülekezet vénei, akik maguk is nap mint nap szembe néznek az elmúlással, és ők imádkozzanak együtt. Akiknek maguknak is egy kérdése, hogy lesz-e holnap, azok forduljanak oda a beteghez, és azok mondják el neki, hogy akármilyen lesz holnap, az Isten kezében leszünk. Akármilyen is történik, az Isten szeretete nem múlik el rólad, az Úr felsegít lélekben akkor is, ha testben nem. Sőt! Imádkozz velünk és megbocsátatnak bűneid, és akkor nem kell félned attól, ha esetleg át kell lépned a halálnak kapuján.

Kedves Testvéreim! Egy nagyon komoly segítséget nyújt Jakab a keresztyén gyülekezet építéséhez, amikor azt mondja, hogy azok menjenek, akik hasonlóak, vigasztalni a hasonlókat.

Aztán mit mond még? Valljátok meg a bűneiteket egymásnak.

A mi református hitünk szerint, főleg most, Úrvacsorára készülve, bűneinkről is vallást teszünk. Miért olyan fontos ez? Azért, Kedves Testvéreim, hogy mindannyian érezzük, hogy egyikünk sem különb a másikonál. Egyik sem érezze azt, hogy én több bünt, vagy kevesebb bünt követtem el, mint a másik, és ez ne legyen köztünk szakadék. Amikor az egyik ember megvallja a másikonak, hogy tudom, hogy nem vagyok tökéletes, tudom, hogy vétkeztem. S a másik viszont vallást tesz neki, hogy más dologban, de én is ugyan olyan bűnös vagyok testvér, mint te, akkor hirtelen egyenlők leszünk az Isten színe előtt. Akkor hirtelen megtörténik az a csoda, amit sem társadalmi, politikai rendszerek, sem semmiféle filozófia nem tudott elérni, egyedül az Istenbe vetett hit, hogy az emberek valóban testvérnek érezhetik magukat. Persze a XXI. század embere nagyon gyakran fél a bűnvallástól, mert azt tapasztalja, ha ma megvallom a bűnömet, holnap valaki visszaél vele. Ma én elmondom itt, holnap a BLIKK-ben fog szerepelni.

Kedves Testvéreim! Ezért Jakab mindig kölcsönössé tesz. Mondjunk el egymásnak mindent, hogy valóban egyenlők, hogy valóban tiszta lappal egymás előtt állók lehessünk, és hogy valóban egymásnak meg tudjunk bocsátani. Valóban el tudjuk mondani, hogy nézd Testvér, az én bűneimmel együtt, nekem meg tudott bocsátani az Isten, hát hogyné tudna megbocsátani Neked.

És ha mi őszintén bánjuk a bűneinket, ha mi tényleg sajnáljuk, akkor le tudjuk tenni őket. Hogy mit jelent egy bünt letenni, erről egy kínai történet van.

Két kínai szerzetes, akik fogadalmat tettek, hogy soha nem érintenek asszonyt. Odaérnek egy megáradt folyóhoz, ahol két hölgy áll, akik szintén át szeretnének menni, de hát nem tudnak. S akkor az idősebbik szerzetes odafordul a

tanítványhoz, s azt mondja, hogy vigyük át őket! Fel is veszik, erre a tanítvány nem szól egy szót se, átviszik a túlsoldalra, majd leteszik a két hölgyet, és mennek tovább. Aztán eltelik egy-két óra, és a tanítvány nem bír magával, és azt mondja, hogy: mester, hát mi megfogadtuk, hogy soha nem érintünk nőt! Bűnt követünk el, mert mégis megfogtuk ezt a kettőt! Hurcoltuk magunkkal keresztül a vízen. A mester ránéz, és azt mondja: Fiam, te még most is hurcolod!

Igen. Megszegték a fogadalmukat: hogy jót cselekedjenek. Megszegték a fogadalmukat, bármiért, de azt a mester otthagya a folyónak a partján, és nem kötözte meg.

A bűn megvallásának és a bűnbocsátnak valós lényege az, hogy a múltunkat le tudjuk tenni az Úrnak asztalára. Ott tudjuk hagyni ténylegesen Krisztus előtt abban a pillanatban, amikor őszintén és hittel megbánjuk, és kérjük érte a feloldozást. Amikor az imáságunk valóban hitből fakad és őszinte.

És Kedves Testvéreim, hogy micsoda nagy ereje van az igaz ember, a megigazult ember könyörgésének, erre hozza példának Jakab Illést.

Ugye, mindannyian érezzük, hogy a megigazulást úgy lehet elérni, ha letesszük a bűnt Isten elé, és Ő, a Krisztus vére lemossa rólunk.

A megigazult embernek azonban hatalma van. Hatalma van egyrészt, mert olyat kér, ami beleillik az Istennek tervébe. Illés ugyanis nem egy bolond ember volt, aki azért kért aszályt, merthogy éhínséget akart a földön. Az Isten meg akart mutatkozni, és az Istennek jó eszköze volt Illés, az igaz ember, aki fölnézett, és azt mondta, hogy: Uram, akkor ne legyen több eső! Miért? Hogy megmutatkozzék a Te dicsőséged a földön.

S a megigazult embernek az imádsága is ilyen, hogy: Uram! Történjen az, ami által megmutatkozik a Te dicsőséged a földön. És Illésnek nem jelentett problémát utána azt mondani, hogy: Uram, most már akkor essen az eső! Miért? Hogy ismételtén a Te dicsőséged mutakozzon meg a földön. Hogy az emberek meglássák azt, hogy Te meghallgatsz engem, a Te szolgádat. És hogy Te képes vagy még egy ilyen bolondnak? kegyetlennek? hihetetlennek? tűnő kívánságot is teljesíteni, amikor a Te kiválasztottad, amikor a Te általad megigazított ember kéri ezt.

S Kedves Testvéreim, Jakab levelének zárása a közösség felelősségét, a megigazult ember felelősségét helyezi elénk. Hogyha van valaki, aki eltévelyedik az igazságtól, az nekünk közös felelősségünk, hogy visszatérítsük, hogy megmentsük. Hogy szóljunk hozzá, ne elítéljük, ne kiközösítsük, ne kilökjük, hanem valami jót tegyünk, visszavezessük az Isten útjára. Talán éppen az által, hogy elmondjuk neki, mit tudunk az ima erejéről. Hogy elmondjuk a saját tapasztalatainkat, a saját hitünket. És nem is akárméért.

Hanem, Kedves testvéreim, ez az a szolgálat, amit ezért a kegyelemért, ezért a kiválasztottságért, ezért az ezer meghallgatásért, a megigazulásért, mintegy viszont szolgálatképpen tehetünk az Istennek, hogy akkor mi, hozzá vezetjük a tévelygőket. Mi beszélünk a tapasztalásainkról. Mi elmondjuk, hogy micsoda ereje van a mi imádságunknak. És bizonyítjuk embertársaink előtt saját életünk példáival, hogy igenis, meghallgat minket az Úr, mert nem szolgálai, hanem gyermekei vagyunk. És elmondjuk azt, hogy micsoda érték az Úrnak Asztalához jönni, elmondjuk azt talán fiataljainknak, hogy milyen fontos konfirmálkozni, megismerni az Urat, megtapasztalni az Ő kegyelmét, és hittel járni. Mert ez valóban a bölcsességnek, az örömnnek, és a megigazulásnak útja. Ámen!

Gyertek, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk, köszönjük, hogy a Te bölcsességed, a mi bölcsességünk lehet, s hogy a Te kegyelmed elégséges ahhoz, hogy megtarts minket, s hogy újra meg újra erőt, lendületet adjon a mi elhivatásunk szerinti munkánkhöz, az emberek megszólításához, s az egymásba fogódzva való közös élethez. Mindenség Istene! Őrizz meg minket, és erősíts minket, midőn Asztalodhoz készülünk, engedd, hogy háborúság és harag távozzék a mi szívünkéből, s hogy méltók legyünk a szeretetre, amelyet nap, mint nap megtapasztalunk. Mennyei Atyánk! Áldj meg minket és őrizd minket, és engedd meg, hogy tiszta szívvel és őszinte hittel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; a mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő Szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme, s a Szent Lélek gondviselő közössége légyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen!